

Odvetniška pisarna Zakonjšek d.o.o.

Odvetniki: Mag. Emil Zakonjšek, Jasna Zakonjšek in drugi
1000 Ljubljana, Mala ulica 5, tel.: +386 1 234 03 22 fax.: 234 03 30
emil.zakonjssek@siol.net, jasna.zakonjssek@siol.net, cvetka.smrekar@siol.net

OKROŽNO SODIŠČE V KOPRU

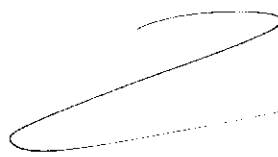
Kazenski oddelek

Ferrarska 9

6000 K O P E R

Opr. št. X K 5961/2013

Kazenski postopek zoper **obd. Braneta Goršeta**, zaradi kaz. dejanj po I. in II. odst. 228 čl. KZ-1, III. in V. odst. 257. čl. KZ-1 in I, II. in III. odst. 245 čl. KZ-1, ki ga zagovarjata odvetnik mag. Mitja Jelenič Novak in odvetnik mag. Emil Zakonjšek, oba iz Ljubljane

Odvetniška pisarna
Zakonjšek d.o.o.
Mala ulica 5

ZAHTEVA ZA VARSTVO ZAKONITOSTI

zoper sklep Višjega sodišča v Kopru, opr.
št. I Kp 5961/2013 z dne 27.5.2013 v
zvezi s sklepom Okrožnega sodišča v
Kopru, opr. št. X Ks 5961/2013 z dne
10.5.2013

NA

VRHOVNO SODIŠČE R. SLOVENIJE

preko Višjega sodišča v Kopru

2x

pooblastilo v spisu

V skladu z določbami 420., 421., 422. in 2. odst. 272. čl. ZKP vloga zagovornik obd. v odprtem roku (zagovornik je sklep Višjega sodišča prejel 29.5.2013)

zahtevo za varstvo zakonitosti

zoper sklep Višjega sodišča v Kopru z dne 27.5.2013, opr. šte. I Kp 5961/2013 v zvezi s sklepom Okrožnega sodišča v Kopru z dne 10.5.2013, opr. št. X Ks 5961/2013, zaradi:

- kršitev ustavnih določb o odreditvi in trajanju pripora (20. čl. Ustave);
- kršitve načela enakosti (14. čl. Ustave);
- kršitve načela enakega varstva pravic (22. čl. Ustave);
- kršitve pravice do pravnega sredstva (25. čl. Ustave);
- kršitve določb kazenskega postopka (1. in 3. točka 1. odst. 420. čl. ZKP),

ter

p r e d l a g a,

da Vrhovno sodišče RS zahtevi za varstvo zakonitosti ugotovi in izpodbijana sklepa spremeni tako, da predlog tožilstva za podaljšanje pripora po vloženi obtožbi zavrne in **pripor odrejen obd. Branetu Goršetu odpravi.**

O b r a z l o ž i t e v:

U v o d

Obramba obd. Braneta Goršeta z zahtevo za varstvo zakonitosti izpodbija protiustaven in nezakonit pravnomočni sklep Višjega sodišča v Kopru v zvezi s sklepom senata Okrožnega sodišča v Kopru, s katerim je bil obd. podaljšan pripor tudi po vložitvi obtožnice.

Ustavne določbe o priporu

Obramba je že v pritožbi zoper sklep senata o podaljšanju pripora opozorila na ustavne določbe, ki opredeljujejo pripor. Pripor je eden od najhujših posegov v osebno svobodo posameznika, prav zato že Ustava vsebuje konkretne in dokaj podrobne določbe, ki določajo pod kakšnimi pogoji in kdaj se lahko odredi pripor. Ustava določa tudi procesne določbe, kdaj mora sodišče odločiti o priporu in koliko časa lahko pripor traja med preiskavo (20. čl. Ustave).

Sodniki so pri sojenju neodvisni, vezani so na Ustavo in zakone (125. čl. Ustave). Pri sojenju mora sodišče vedno presoјati, ali ne gre za poseg v človekove pravice in temeljne svoboščine, saj se te uresničujejo neposredno na podlagi Ustave (15. člen Ustave). Glede na to, da je pripor ustavna kategorija, morajo sodišča vedno, ko odločajo o priporu, poleg zakonskih kriterijev upoštevati tudi Ustavo in paziti ali so v vsakem konkretnem primeru izpolnjeni pogoji, ki jih določa Ustava.¹ O tem, kako razlagati pogoje, ki jih je potrebno upoštevati pri odrejanju ali podaljševanju pripora, obstaja obsežna ustavnopravna in sodna praksa. V katerikoli fazi in na katerikoli ravni sodišče odloča o priporu, mora ugotoviti in presoјati kriterije po 20. čl. Ustave in sicer ali obstoji utemeljen sum storitve kaznivega dejanja in ali je pripor neogibno potreben za potek kazenskega postopka ali za varnost ljudi.²

Obramba izrecno poudarja ustavne kriterije za pripor, ker ocenjuje, da jih senat, niti pritožbeno sodišče nista upoštevati. Po mnenju obrambe ustavne predpostavke pripora niso bile izpolnjene niti pri odreditvi in podaljšanju pripora v preiskavi. Vrhovno sodišče je s sodbo z dne 19.3.2013, opr. št. XI Ips 5961/2013 že odločalo o zahtevi za varstvo zakonitosti, ki je bila vložena zoper pravnomočen sklep o odreditvi pripora v preiskavi in jo zavrnilo. V sodbi se Vrhovno sodišče ni vsebinsko opredelilo do vprašanja ali so izpolnjeni ustavni in zakonski kriteriji obstoja pripornih razlogov ponovitvene nevarnosti in begosumnosti. Vrhovno sodišče se je postavilo na stališče (15. in 16. točka obrazložitve), da trditve obrambe predstavljajo izpodbijanje ugotovitev, ki se nanašajo na dejansko stanje, kar pa se z zahtevo za varstvo zakonitosti ne more uveljavljati (2. odst. 420. čl. ZKP). Po mnenju obrambe taka razlaga ni pravilna, pomeni pa tudi kršitev procesnih jamstev, ki jih zagotavlja 22. čl. Ustave. Obrazložena sodna odločba je bistven del poštenega postopka.³ Dejanske okoliščine niti v času odreditve pripora niti v času podaljševanja pripor niso bile sporne. Sporna je le ocena ali je na podlagi dejanskega stanja mogoče napraviti sklep o obstoju zakonskih in ustavnih kriterijev za odreditev pripora, torej ali je mogoče na podlagi dejanskih okoliščin, ki so jih upoštevata sodišča, zaključiti, da je za potek kazenskega postopka in za varnost ljudi neogibno potrebno, da je obd. v priporu. To vsebinsko oceno pa ni mogoče opredeliti kot zmotno ugotovitev dejanskega stanja, temveč ga napačno sklepanje in odločitev sodišča, kar bi moralò presoditi tudi Vrhovno sodišče, ko je odločalo o zahtevi za varstvo zakonitosti, ker tega ni storilo, je po mnenju obrambe kršilo procesna jamstva obd., saj ni presoјalo ali obstajajo ustavni in zakonski pogoji za pripor.

Obd. se ni odločil za vložitev ustavne pritožbe, ker ni bilo mogoče realno pričakovati, da bi Ustavno sodišče odločilo o zadevi v času trajanja pripora v preiskavi. Glede na spremenjene okoliščine na strani obdolženca (obd. ni več poslovodja ali družbenik gospodarskih družb) pa so obd. in zagovornika lahko utemeljeno pričakovali, da bo pripor odpravljen.

Ko sodniki odločajo o priporu, morajo dosledno upoštevati ustavne in zakonske odločbe, ki pripor opredeljujejo le kot ukrep za zagotovitev nemotenega poteka kazenskega postopka in

¹ Odločba Ustavnega sodišča Up-155/95

² Odločbe Ustavnega sodišča U-I 18/93, Up-94/95, Up-75/95, Up-57/95, Up-171/2001

³ Odločba Ustavnega sodišča Up-147/09

odpravo nevarnosti, da bi obd. na prostosti ponavljal kazniva dejanja in ne smejo podleči tendencam, ki se v zadnjem času pojavljajo v javnosti ter jih povzema tudi politika, da procesne ukrepe, predvsem pripor, obravnavajo kot » pravično kaznovanje«, posebno v javno odmevnejših gospodarsko-kazenskih zadevah, kar se odraža kot pritisk na pravosodje, saj se vsaka neodreditev ali celo odprava pripora razume kot »neučinkovito« delo sodišč.

Obramba zato utemeljeno pričakuje, da bo Vrhovno sodišče v okviru postopka izrednega pravnega sredstva – zahteve za varstvo zakonitosti preizkusilo vse ustavne in zakonske kršitve, na katere opozarja obramba.

Sklep senata o podaljšanju pripora po vložitvi obtožnice in sklep pritožbenega sodišča nista obrazložena (kršitev načela enakega varstva pravic – 22. člen Ustave in pravice do pravnega sredstva – 25. člen Ustave)

Obramba je v pritožbi zoper sklep senata o podaljšanju pripora uveljavljala zgoraj navedene kršitve, saj je sklep vsebinsko prazen, razlogi, ki jih navaja senat, pa so pavšalni, abstraktni in splošni. Te pritožbene navedbe je sodišče druge stopnje zavrnilo z arbitrarno trditvijo, da je senat »sprejeto odločitev tudi prepričljivo obrazložil« ter se zato sodišče druge stopnje »v izogib ponavljanja sklicuje na razloge izpodbijanega sklepa ...« (5. točka sklepa sodišča druge stopnje). Sklicevanje na neobrazložen sklep senata ni mogoče šteti za argumentirano in vsebinsko zavrnitev pritožbenih navedb.

V nadaljevanju (6. točka sklepa sodišča druge stopnje) sodišče druge stopnje pritrjuje pritožbenim navedbam, da mora sklep o odreditvi in podaljšanju pripora poleg obstoja utemeljenega suma kot predhodnega pogoja za priprtje, vsebovati tudi konkretne in specifične razloge za priporne razloge, vendar je po mnenju sodišča »potrebno ločiti posamezne faze pri odločanju pripora ter se lahko sodišče pri odločanju o podaljševanju pripora omeji le na preizkus pripornih razlogov, kar pomeni, da vseh okoliščin ni potrebno ponovno podrobno obrazlagati v kolikor se le te od zadnjega sklepa o priporu niso spremenile«.

Taka utemeljitev je neustavna in protizakonita. Sodišče je dolžno vselej presojudati, ali so podani ustavni in zakonski pogoji za pripor in jih ustrezno obrazložiti, ne glede na to ali gre za odreditev ali za podaljšanje pripora.⁴ Sodišče ne sme odločanje o podaljševanju pripora šteti zgolj kot formalnost in vsebinsko presojudati priporne razloge samo pri odreditvi pripora.

Da je takšno razumevanje napačno je razvidno tudi iz zakonske ureditve, ki določa različne postopke, ko gre za pripor v posameznih fazah kazenskega postopka. Zahteva za varstvo zakonitosti se lahko vložijo zoper sklep o odreditvi pripora, zoper sklep o podaljšanju pripora pa le v primeru, ko o podaljšanju odloča Vrhovno sodišče ter v primeru podaljšanja po vložitvi obtožnice (4. odst. 420. čl. ZKP). Dovoljenost izrednega pravnega sredstva zoper sklep o podaljšanju pripora po vložitvi obtožnice potrjuje izjemnost pripora ter zavezuje senat in pritožbeno sodišče, ki odloča o pritožbi, da ponovno vsebinsko presodita vse

⁴ Odločba Ustavnega sodišča, opr. št. Up-75/95

okolščine odločilne pri podaljšanju pripora. Sklicevanje na prejšnje odločitve sodišča ni mogoče šteti za obrazložitev razlogov, zakaj sodišče vztraja pri ukrepu, ki predstavlja hud poseg v človekove pravice tudi po vložitvi obtožnice.

Sklep senata nima razlogov o utemeljenem sumu, ki je predhodni pogoj za podaljšanje pripora. V pritožbi zoper sklep je bilo navedeno, da sklicevanje na *»dokaze, ki so navedeni že v dosedanjih sklepih o odreditvi in podaljševanju pripora in tudi podrobno navedeni in obrazloženi tudi v obtožbi ...«* (3. odst. na 4. str. sklepa senata) ni mogoče šteti za vsebinsko razlago obstoja utemeljenega suma.

Sklicevanje na obtožnico bi bilo mogoče le v primeru, da bi ta bila že pravnomočna. V taki situaciji ne bi bilo potrebno podrobno utemeljiti in obrazložiti tega pripornega pogoja. Vendar v času odločanja o podaljšanju pripora in v času vložitve pritožbe ter odločanja pritožbenega sodišča o pritožbi, niti v času vložitve zahteve za varstvo zakonitosti obtožnica še ni pravnomočna. Sodišče bi zato moralo skrbno presoditi in vsebinsko obrazložiti obstoj utemeljenega suma. Zgolj dejstvo, da je tožilstvo vložilo obtožnico, ga te dolžnosti ne odvezuje.

Neobrazložena sodna odločba ni samo v nasprotju z načelom poštenega sojenja, temveč predstavlja tudi kršitev pravice do pravnega sredstva. Na to je v svoji odločbi posebej opozorilo Ustavno sodišče, ko je presojalo zakonsko ureditev pripora.⁵

Priporni razlog ponovitvene nevarnosti – kršitev ustavnih določb o priporu (20. čl. Ustave), načelo enakosti (14. člen Ustave) in kršitev določb 3. točke 1. odst. 201. čl. ZKP

Po ustaljeni ustavnopravni in sodni praksi je potrebno posebej skrbno presojati nevarnost ponavljanja kaznivih dejanj pri premoženjskih kaznivih dejanjih. Pripor v teh primerih je dopusten le v primerih, če gre za težja kazniva dejanja z elementi poseganja v najpomembnejše ustavne dobrine.⁶

Ugotovitev sodišča, da obstaja realna nevarnost, da bi obd. na prostosti ponavljal določena specifična kazniva dejanja mora temelji na konkretnih okoliščinah in dejstvih. Ustavno sodišče je posebej opozorilo, da zgolj okoliščina storitve in teža očitane kaznivega dejanja sama po sebi ne zadošča za sklepanje o obstoju ponovitvene nevarnosti. Tak sklep je mogoče napraviti upošteva okoliščine dejanja kot tudi okoliščine na strani obd.⁷

Nesporno je, da se zoper obd. vodita dva kazenska postopka in sicer pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani in Okrožnim sodiščem v Kopru zaradi večjega števila kaznivih dejanj zoper gospodarstvo in uradno dolžnost. To dejstvo samo po sebi pa ne zadošča za zaključek, da obstaja nevarnost, da bo na prostosti ponavljal tovrstna kazniva dejanja. Takšna razlaga bi

⁵ Odločba Ustavnega sodišča RS, opr. št. U-I-18/93

⁶ Odločba Ustavnega sodišča RS, opr.št. U-I-18/93

⁷ Odločba Ustavnega sodišča opr.št. Up-123/95

pomenila uvedbo obveznega pripora za vse, ki bi bili v kazenskih postopkih za več težjih kaznivih dejanj zoper gospodarstvo. Tako razumevanje ponovitvene nevarnosti ne pomeni zgolj kršitev zakonskih in ustavnih določb, temveč pomeni tudi kršitev načela enakosti pred zakonom. Mediji podrobno poročajo o poteku številnih kazenskih postopkov zoper obdolženca zaradi številnih hudih kaznivih dejanj zoper gospodarstvo, ki tako glede načina storitve kot glede premoženjske škode, ki naj bi nastala, presegajo težo kaznivih dejanj, zaradi katerih je obd. Brane Gorše nepravnomočno obsojen pred sodiščem v Ljubljani oz. je v postopku v fazi obtožbe pred sodiščem v Kopru. Zgolj zoper eno obdolženko v teh medijsko spremljanih procesih, je odrejen pripor, vsi ostali obdolženci, zoper katere tečejo številni kazenski postopki, pa so na prostosti.

Niti senat, niti sodišče druge stopnje ne navajata nobenih specifičnih konkretnih okoliščin, na podlagi katerih bi bilo mogoče zaključiti, da prav pri obd. Branetu Goršetu obstaja nevarnost, da bi na prostosti ponavljal kazniva dejanja. Trditve o ponovitveni nevarnosti temeljijo na pavšalnih nekonkretiziranih ocenah sodišča.

Dejansko stanje, na podlagi katerih sodišči utemeljujeta obstoj ponovitvene nevarnosti ni sporno. Napačen, protizakonit in neustaven je zaključek, da navedena dejstva utemeljujejo nevarnost ponovitve kaznivih dejanj. Obd. je nepravnomočno obsojen in osumljen kaznivih dejanj, ki naj bi jih storil kot stečajni upravitelj. Te funkcije zaradi suspenza Ministrstva za pravosodje ne opravlja več. Obdolženec ni več ustanovitelj ali poslovodja katerekoli gospodarske družbe. Objektivno je tako nemogoče, da bi lahko na prostosti ponavljal specifična kazniva dejanja, zaradi katerih je v kazenskem postopku, ki so vsa povezana s funkcijo stečajnega upravitelja. Zadnje dejanje, ki se očita obd., naj bi bilo storjeno 15.2.2008. Zoper obd. je bil pripor odrejen 13.2.2013, torej pet let po tem, ko naj bi storil to kaznivo dejanje. Že to dejstvo kaže, da je nesmiselni zaključek, da obstaja nevarnost, da bo s kriminalno dejavnostjo na prostosti nadaljeval.

Obe sodišči odločitev o priporu utemeljujeta tudi z dejstvom, da bi obd. lahko kazniva dejanja »stori tudi preko drugih oseb« (8. točka sklepa sodišča druge stopnje, enako v 4. odst. na 4. str. sklepa senata). Poleg tega naj bi bila konkretno nevarnost obstajala tudi zato, ker kaznivo dejanje pranje denarja lahko stori vsak, tudi če ne opravlja gospodarske dejavnosti (5. odst. na 4. strani sklepa senata). Navedeni okoliščini veljajo prav za vsako polnoletno poslovno sposobno osebo, ki se nahaja v državi. Vsak lahko sam ali preko drugih izvršuje kazniva dejanja zoper gospodarstvo ali katerakoli druga kazniva dejanja. To ni in ne more biti neka specifična okoliščina, ki bi sama po sebi potrjevala nevarnost nadaljevanja kriminalne dejavnosti kogarkoli, ki je v kazenskem postopku.

V zvezi s temi pritožbenimi navedbami je sodišče druge stopnje zavzelo stališče (8. točka sklepa sodišča druge stopnje), da pritožbeni pomisleki o neenakosti pri odrejanju pripora ne morejo biti upoštevani. Tako stališče je v nasprotju z ustavnim načelom enakosti pred zakonom, ki določa, da smo pred zakonom vsi enaki (14. čl. Ustave). To načelo zavezuje tako

zakonodajalca kot tudi sodišče. Sodišče sicer lahko enake ali podobne primere različno obravnava, vendar mora imeti za to stvarne in razumne razloge.⁸

Sodišče bi zato moralo navesti specifične in konkretne razloge, zakaj zgolj pri obd. Goršetu dejstvo, da je v kazenskem postopku zaradi več kaznivih dejanj, predstavlja resno nevarnost, da bo na prostosti dejanja ponavljal, te nevarnosti pa ni pri številnih drugih obd. zoper katere tečejo kazenski postopki zaradi enakega ali večjega števila enako hudih ali težjih kaznivih dejanj.

Tudi Zakon o kazenskem postopku v 3. točki 1. odst. 201. čl. določa, da morajo biti za ponovitev nevarnost izkazane posebne okoliščine, ki kažejo na nevarnost, da bo obd. ponavljal kaznivo dejanje. Teh okoliščin nobeno od sodišč, ki je odločalo o priporu, ni navedlo, temveč se kot okoliščine, ki opravičujejo pripor, navaja le dejstva, da je obd. v kazenskih postopkih zaradi več kaznivih dejanj ter da obstaja teoretična možnost, da bi na prostosti, storil kakšno novo kaznivo dejanje.

Taka razlaga je v nasprotju z veljavno ustavno in zakonsko ureditvijo pripora, pomeni pa tudi kršitev načela enakosti.

Priporni razlog begosumnosti, kršitev ustavnih določb o priporu (20. čl. Ustave), kršitev načel enakosti (14. čl. Ustave) in kršitev 1. točke 1. odst. 201. čl. ZKP

Tudi priporni razlog begosumnosti ni mogoče utemeljevati samo z dejstvom, da je nekdo v postopku zaradi več kaznivih dejanj in obstaja možnost, da mu bo izrečena zaporna kazen. Obstoj utemeljenega suma, da je nekdo storil kazniva dejanja, je predpogoj za oceno ali obstaja kakšen od pripornih razlogov. Tudi za razlog begosumnosti morajo obstajati konkretne specifične okoliščine, ki se nanašajo konkretno na obd. in ki opravičujejo nevarnost (ne teoretično možnost), da se bo izognil kazenskemu postopku tako, da se bo na prostosti skrival oz. pobegnil v tujino, kar se nakazuje v izpodbijanih sklepih.

Kot okoliščine, ki so tudi za obrambo nesporne, sodišči navajata, da je obd. v kazenskih postopkih zaradi več kaznivih dejanj in da mu je bila nepravnomočno izrečena zaporna kazen. Kot posebni okoliščini pa senat navaja, da ima obd. premoženje v tujini, obe sodišči pa da ima *»razvejano mrežo zaupnih poslovnih partnerjev tudi v tujini, kamor je nakazoval denar«*, kar naj bi pomenilo, da ni vezan na ozemlje Slovenije, čeprav sodišči ugotavljata, da ima urejeno družinsko stanje in premoženje tudi v Sloveniji.

Ne samo, da so navedene okoliščine splošne in nekonkretizirane, so tudi neresnične. Obdolženec v tujini nima premoženja. Kaj je mogoče razumeti pod *»razvejano mrežo zaupnih poslovnih partnerjev«* (1. odst. na 5. str. sklepa senata in 9. točka sklepa sodišča druge

⁸ Odločba Ustavnega sodišča RS, opr.št. Up-66/95

stopnje) pa ni jasno, ker ne eno ne drugo sodišče te trditve ne konkretizirata z dejstvi in dokazi. Gre za trditev, ki nima nobene podlage v ugotovitvah preiskave.

Iz obrazložitve sodišča druge stopnje (9. točka sklepa sodišča druge stopnje) je mogoče razbrati, da sodišče sicer sprejema pritožbene navedbe, da obd. nima premoženja v tujini, ker ga dejansko nima. Kot specifično okoliščino, ki naj bi izkazovala begosumnost, pa navaja stanovanjsko hišo na hrvaškem, ki je v lasti družbe, katere družabnika sta obdolženčev oče in tast. To dejstvo naj bi predstavljalo nevarnost, da bo obd. odpotoval iz države, verjetno na Hrvaško in se tam nastanil v počitniškem objektu, ki je v lasti obd. sorodnikov in se izognil kazenskemu postopku. Številni Slovenci ali njihovi družinski člani imajo počitniške hiše na Hrvaškem, pa tega dejstva ni mogoče šteti kot resno nevarnost, da bi pobegnili, če bi se znašli v kazenskem postopku in bi zato moral biti zoper njih odrejen pripor.

Sodišče druge stopnje v isti točki razlaga, da obramba pritožnika argumentirano ne izpodbijata dejstva, da *»ima obd. razvejano mrežo zaupnih poslovnih partnerjev tudi v tujini, kamor je nakazoval denar«*. Tega dejstva ni mogoče izpodbijati niti argumentirano niti brez argumentov, ker gre za neargumentirano trditev, ki ji je mogoče zgolj nasprotovati, ker je neresnična. Kot je bilo že opozorjeno, niti senat niti sodišče druge stopnje ne navajata nobenih dejstev, na podlagi katerih utemeljujeta svoj zaključek o obstoju *»zaupnih poslovnih partnerjev v tujini«*.

Odločitev o obstoju pripornega razloga ponovitvene nevarnosti je neargumentirana, sodišči ne navajata nobenih konkretnih okoliščin, na podlagi katerih bi bilo mogoče sklepati o obstoju nevarnosti, da se bo obd. z begom izognil postopku, zato je tudi taka odločitev v nasprotju z Zakonom o kazenskem postopku, ustavnimi odločbami o priporu, predstavlja pa tudi kršitev načela enakosti pred zakonom, saj sodišče v drugih kazenskih postopkih ne odreja pripora zaradi begosumnosti zgolj zato, ker je nekdo osumljen ali nepravnomočno obsojen zaradi več kaznivih dejanj zoper gospodarstvo in ima teoretično možnost, da bi šel n.pr. na Hrvaško, ker ima sam ali kakšen njegov sorodnik tam stanovanje ali hišo.

P r e d l o g

Izpodbijana sklepa sta nezakonita in predstavljata nedovoljen poseg v pravice in temeljne svoboščine obdolženca. Obramba predlaga, da Vrhovno sodišče zahtevi za varstvo zakonitosti ugotovi in v skladu s 1. odst. 426. čl. ZKP izpodbijana sklepa spremeni tako, da predlog tožilstva za podaljšanje pripora po vložitvi obtožnice zavrne in pripor zoper obd. Braneta Goršeta odpravi.

V Ljubljani, 5.6.2013

ZAGOVORNIK:
ODVETNIK
Mag. Emil Zakonjšek
SPECIALIST
KAZENSKEGA PRAVA